

ရွှေကြိတ်မောင်စံ

တူတစ်နှစ်
မောင်နှံ

အမှာ စာ

ရွှေတြိဂံမောင်စံရဲ့ "တူတစ်စုံမောင်နှံ" ဆိုတဲ့ စာမူလေး ကျွန်မ လက်ထဲကို ရောက်လာပါ တယ်။ လက်ထဲကို ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းကလည်း အမှာ စာရေးပေးဖို့ ပါ။ အကြွေးဆိုရင် ဘာကြွေးမှ မကြိုက်တဲ့ ၊ အလုပ်ကြွေးတင်နေမှာ ကိုလည်း မကြိုက်တဲ့ ကျွန်မ တစ်ထိုင်တည်းဖတ်ပြီး အမှာ စာရေးပေးဖို့ ပြင်မိပါတယ်။ ရေးပေးပါ့မယ်လို့ လည်း အာမခံပြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ့်အမှာ စာကို တမျှော်မျှော် မဖြစ်စေချင်တာကလည်း ဆန္ဒအမှန်ပါ။ ကြည့်ရတာ စာရေးသူဟာ "တူတစ်စုံမောင်နှံ" ကို ဒီဝါကျွတ်အမီလေး ထုတ်ဝေဖြန့်ချိချင်ပုံရပါတယ်။ ဖြန့်ဖြစ်မယ် ဆိုရင်တော့ အချိန်အခါ သင့်တင့် လျှောက်ပတ်တာမို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာ ပါ။ ။ ထားပါတော့နော်။ ဒါကတော့ စာရေးသူနဲ့ ထုတ်ဝေသူ အပိုင်းပေါ့။ ကျွန်မအနေနဲ့ တော့ ဒီစာမူလေးကို အစအဆုံးဖတ်ပြီးတဲ့ အချိန် စာမူအကြောင်းကို မပြော ခင် ဒီစာမူပါအကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မိန်းမသားသဘာဝ အတွေးစိတ်ကူးလေးကို ပြန်သတိရ ပါတယ်။

ကျွန်မ ဘွဲ့ရ အလုပ်ခွင်ဝင်ပြီးလို့ ဘဝလက်တွဲဖော် တွေ့ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ယောက်ျားသားတွေ တော့ မသိပါဘူး။ မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ အတွက် ချစ်တာလွယ်သလောက် တစ်သက်တာ ဘဝ လက်တွဲဖော်ကို တစ်သက်လုံးအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရတာ အတော့်ကို မောပန်းခက်ခဲပါ တယ်။ မချစ်လို့ လည်း မဟုတ်၊ ချစ်လို့ တောင် ဒီလူကို

ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ အဲဒီချစ်ရပါ သော သူကိုပဲ ကိုယ့်ဘဝအတွက် တစ်သက်တာ ကြင်ဖက် လက်တွဲဖော်အဖြစ် အတည်ပြုလိုက်တဲ့ အချိန်အခါမှာ တော့ မှားသွားမှာ စိုးတဲ့ အသိက လူကို တော်တော် စိတ်ဒုက္ခပေးခဲ့ပါတယ်။ မမှား လောက်ပါဘူးလို့ အားတင်းလိုက်၊ မှားသွားခဲ့ရင်ဆိုပြီး တွေးလိုက်၊ မှားနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာ ဇေဓဝါဖြစ်လိုက်နဲ့ လက်ထပ်ခါနီးလေ ခြောက်ခြားလေလို့ ဆိုရမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူနဲ့ လက်တွဲဖော်ကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်လို့ နဂိုကတည်းက ရည်သန်ခဲ့သူဆိုတော့ ချစ်သူ ကိုပဲ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် လက်တွဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စာဖတ်သူများ ရယ်ချင်လည်း ရယ်ကြ ပါကုန်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ "ငါ မမှားဘူးထင်လို့ အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးပြီ။ မမှား ပါရစေနဲ့ " ဆိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုခဲ့ခြင်းပါ။ "ဘဝမှာ မကောင်းတာ မလုပ်ဖူးပါ။ ချစ်သူ လည်း ဒီတစ်ဦးပဲ ထားဖူးတာပါ။ သူများ သားမယားကိုလည်း စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားဖူးပါ။ ဒီမှန် သော သစ္စာစကားများကြောင့် ကျွန်မ အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်ပါရစေ။ ကျွန်မဘဝ ဖြောင့်ဖြူးသာယာပါရစေ" ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းကို အသေကြေ တောင်းခဲ့တာပါပဲ။

ပြောချင်တာက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ဦး ဘဝခရီးကို အကြာကြီး လက်တွဲလျှောက်ကြဖို့ ရာမှာ အချစ်ဆိုတာ ပါခဲ့ပါလျက်နဲ့ တောင် မယုံမရဲစိတ်တွေ ဖြစ်တတ်တယ် ဆိုတာကို ပြောချင်တာပါ။ နောက် ကျွန်မ ကြောက်ခဲ့တာက အိမ်ထောင်ပြုပြီးကာမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှုမရှိ၊ ဆူညံပေါက်ကွဲ၊ ကောက်ကျစ်လှည့်ဖြား၊ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး သာစေနာစေ တွေဖြစ် ... ကဲ ဘယ်လောက်များ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဘတ်စ်ကားစီးသလို ကားပေါ်တက်ပြီးမှ မှားလို့ နော်ဆိုပြီး ပြန်လှည့်ဆင်းလို့ လည်း မရနိုင်။ ဒီကြား

ထဲ ကိုယ်တွေခေါ် ဆောင်မှုနဲ့ လူ့လောကထဲရောက်လာတဲ့ သားသမီးတွေက မြေဇာပင်ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် သူတို့ ဘဝလေး တွေ ဖျက်ဆီးသူက မိဘကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပေါ့လား။ အဲဒီ အတွေးတွေနဲ့ ကြောက်တတ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ဟာ ဘုရားဆီမှာ ဆုတောင်းဆုယူ ပြုရင်းနဲ့ အသိတရားတွေရဲ့ ကျေးဇူးတွေနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဘယ်လို သာယာစိုပြည်အောင် ဖန်တီးရမလဲ။ ဟန်ချက်ညီအောင် ဘယ်လိုပြုမူဆောင်ရွက်ရမလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ သိခဲ့တာ လုပ်နိုင်ခဲ့တာလည်း တော်တော်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဖြစ်ရပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲ လောကီတွင်းမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြတဲ့ နောင်လာ နောက်သား ယောက်ျား မိန်းမအားလုံးကိုလည်း သိစေချင်ပါတယ်။ သိစေချင်တယ်သာ ပြောတာပါ။ စာရေးသူဖြစ်တဲ့ ကျွန်မ ဒီလိုအရေး ဒီလိုအတွေးမျိုး မရေးဖြစ်ခဲ့သေးပါဘူး။ ခုချိန်ထိပေါ့လေ။ သူများ စာတွေဖတ်ပြီး ကိုယ်က ကျင့်သုံးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်စာဖတ်ပြီး သူများကျင့်သုံးချင်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးတာ ခုချိန်ထိ မို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သူများကို ချီးကျူးပါတယ်။ သဘောကျ အားပေးမိပါတယ်။ အခုလည်း ရွှေတြိဂံ မောင်စံရဲ့ "တူတစ်စုံမောင်နှံ" ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးဟာ မိသားစုဘဝတစ်ခုကို ဘယ်လို အောင်မြင် အောင် ပြုစုပျိုးထောင်မလဲဆိုတာ နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်ထားတဲ့ စာအုပ်လေးပါ။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ကြတော့မယ့် ချစ်သူသမီးရည်းစားတွေ၊ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်နေသော်လည်း လိုက်နာရမယ့် နည်းဥပဒေသလေးတွေကို မေ့လျော့ပြီး မသာယာဖြစ်နေကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တွေ၊ တစ်ဖန် သာယာပြည့်စုံသော် အိမ်ထောင်ရှင်များ အနေနဲ့ လည်း ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်မိတဲ့ အချိန် "ဪ ... ငါတို့ အိမ်ထောင်လေး သာယာချမ်းမြေ့နေတာ ဒီအချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီနေလို့ ကိုး" လို့ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်တတ်စေဖို့ အတွက်

များ စွာအဆင်ပြေစေမယ် ထင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခု ပြောချင်တာက ရွှေတြိဂံမောင်စံရဲ့ တင်ပြမှုကို သဘောကျတာလေးလည်း ထည့်ပြောပါ ရစေ။

စာရေးသူက ကိုသောင်းနဲ့ မာမာရဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို တင်ပြ ရာမှာ မာမာ့အတွေး၊ မာမာ က ဇာတ်ကြောင်းပြောသူအဖြစ်နဲ့ တင်ပြ ထားတာလေးက တော်တော်လှပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သူတို့ ချစ်တဲ့ သူတို့ လေးစား ကြည်ညိုတဲ့ ဘုန်းဘုန်းက သူတို့ ကို ဆုံးမပုံလေးနဲ့ စာဖတ်သူ သိစေချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ပညာပေးထားတာလေးက ဖတ်မှ နိုးမသိ ဖတ်သွားမိပြီး ရိုးရိုးလေးနဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းနေတာပါ။ စာရေး သူရဲ့ စေတနာလှလို့ တင်ပြပုံလည်း လှသွားတယ်လို့ မြင်မိပါ တယ်။ ဒါ က စာရေးသူအချင်းချင်း ဘက်လိုက်ပြောတယ်လို့ ပဲ ဆိုချင်ဆို။

ကျွန်မတို့ စာရေးသူတွေဟာ လောကရဲ့ ကမောက်ကမ အမြင်မတ ည့်မှုတွေကို စေတနာနဲ့ ထောက်ပြချင်တဲ့ အခါ ရသတစ်မျိုးက နှိုးဆော်ပြီး စေတနာဦးစီးလိုက်ရင် စာလေးတွေက ရိုးသား လှပနေတတ်ပါတယ်။ အခုလည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့။ စာရေးသူ ဆရာရွှေတြိဂံမောင်စံလိုပဲ ကျွန်မလည်း လောကတွင်း ကျင်လည်လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ တူစုံမောင်မယ် များအားလုံးကို စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိစေချင်ပါတယ်။ စာရေးသူ ရေးထားသလို နတ်လင် နတ်မယားစုံတွဲပမာ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီကြမယ်ဆိုရင်ဖြင့် လောကကြီးတစ်ခွင် အပြုံးတွေ အရယ်တွေနဲ့ ဘယ်လောက်များ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်မလဲလို့ ပါ။ စာရေးသူပေးသော စေတနာကို စာဖတ်သူများ ဝေမျှခံစားနိုင်ကြပါစေ ဆုတောင်းရင်း ...။

မိမိ (မိုးမိုးစောဝင်း)

တူတစ်စုံ မောင်နှံ

အိမ်ထောင်အရေး စိတ်ကူးနဲ့ လက်တွေ့ အိမ်ထောင်ရေးသုခဆိုတာ တောင်းတိုင်းတတိုင်း မပြည့်စုံနိုင်တဲ့ အရာလို့ ကျွန်မ ယူဆနေမိပါတယ် ။ ချစ်သူတွေ ရည်းစားတွေ ဘဝတုန်းကတော့ တကယ့်စိတ်ကူးယဉ်ဘုံ ရည်မှန်းချက်ကြီးတွေနဲ့ ပျော်ခဲ့ကြတာချည်းပါပဲ။ စိတ်ကူးယဉ်တာက တစ်ယောက်အလိုကျ တစ်ယောက်က လိုက်လျောလို့ လွယ်သလောက် တကယ့်ဘဝမှာ ကျတော့ သိပ်ကို ခက်ခဲတာပါ။ လင်နဲ့ မယားဆိုတာ လျှာနဲ့ သွားလိုပဲတဲ့ ။ သိပ်ကို ဟုတ်တာပေါ့။ မတူညီတဲ့ ဘဝ နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ထားကြရတာ၊ အရာရာ တူညီချင်လို့ လည်း မရနိုင်ဘူးလေ။ တကယ်တူညီတဲ့ စုံတွဲ တွေလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့ ကိုသောင်းကတော့ မတူညီတဲ့ အရာများ စွာထဲကပဲ နှစ်ယောက်ပေါင်းစပ်ပြီး အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့ကြတာပါ။ ခုဆို သားအကြီးက ကျောင်းနေအရွယ်၊ သမီးလေးက နို့ခွဲခါစအရွယ် တောင်မှ ရောက်နေပြီ။ ဒီလိုဘဝထဲမှာ ဒီမိသားစုကို ဟန်မပျက် ရှင်သန် နေစေပေမယ့် တကယ့်အိမ်ထောင်ရေးသုခက ဘာလဲလို့ ကျွန်မ အမြဲ တွေးနေမိတာပါ။

အစကို ပြန်တွေးကြည့်မိရင် သာမန်မိသားစုတွေက မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတဲ့ ကိုသောင်း နဲ့ ကျွန်မ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မှာ ညားခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား ကြည်နူး သာယာနေရမယ့် အချိန်တွေကို အနာဂတ်ဘဝတွေရဲ့ ဆွဲဆောင်ရာနော်

က် ထည့်ပေးခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မတို့ ဘဝရဲ့ ရင့်ရော်ချိန်မှာ ချမ်းချမ်းသာ သာနဲ့ ဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့ ဆိုတာထက် မိသားစုဘဝ ချောင်ချောင်လည်လည် နေနိုင်ဖို့ ဦးစားပေးခဲ့ကြရတာပါ။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်အတူ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေ ကြရတာလားလို့ တောင်မှ တွေးမိ လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဘဝတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့ ကျေနပ်လောက် အောင် နေသားကျခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်နေ့တစ်ခြား အကြပ်ရိုက်လာ လာနေတဲ့ မြန်မာ့ စီးပွားရေး ခေတ်ဆိုးကြီးထဲမှာ ကျွန်မတို့လို တောသူ တောင်သားတွေအနေနဲ့ ကြိုးစားသလောက် ကြိုးပွားဖို့ ဆိုတာ မလွယ် ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကိုသောင်းနဲ့ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုပြီး သိပ်မကြာခင် မှာပဲ ရေကြည်ရာမြက်နုရာဒေသတွေမှာ ငွေရှာဖို့ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ မိုးကုတ်ကိုရောက်တယ်၊ မိုင်းရှူးကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ တာချီလိတ်ကို ရောက်လာတယ်၊ ခုနောက်ဆုံး ရွှေတြိဂံဒေသကို ရောက်လာကြတယ်။ နိုင်ငံ တကာမျက်နှာစာမှာ တော့ ကျွန်မတို့ ကို ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားတဲ့ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ က ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုသောင်းက ရိုးသားတယ်၊ သဘောထားပြည့်တယ်၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်တယ်၊ အားနာ ကြီးတယ်။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အပြင်မှာ ဘာပြ သနာမှ မကြားရတာက ကျွန်မအတွက် စိတ်ချမ်းသာမှု ပါပဲ။ သူက ကားမောင်းတတ်တော့ အလုပ်ကလည်း ပေါပါတယ်။ မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးတာ တန်ဖိုးထားတတ်တာ တစ်ခုနဲ့ တင် ကျွန်မ ကို သောင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာ တန်ပြီလို့ ခံယူ ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့လေ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုမျိုးကိုလည်း သူ အပြည့်အဝယူပါ တယ်။ အဲဒါကတော့ အရက်သောက်တတ်တာပါပဲ။

ကျွန်မကတော့ ကိုသောင်း အရက်သောက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ် ခါမှ နားပူနားဆာ မလုပ် ဖူးဘူး။ သူ လူမှုရေးကိစ္စတွေ မရှုပ်သရွေ့တော့

ကျွန်မ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ယောက်ျား တစ်ယောက် အရက်သောက်တာလောက်တော့ ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမှာ ပေါ့။ သူ အရက်သောက်တဲ့ အခါ ကိုယ့်အိမ်မှာ ပဲ သောက်တာများ တယ်။ နောက်ပိုင်း စီးပွားရေး အဆင်ပြေလာတော့ တစ်ပိုင် တစ်နိုင် စားသောက်ဆိုင်လေး ဖွင့်ဖြစ်တယ်။ သူရော ကျွန်မပါ တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားလိုက်တာ စီးပွားရေးလည်း တော်တော်လေး အဆင်ပြေလာတယ်။ သူလည်း ကြာလေ လူပေါင်း ဆန့် လာလေ ဖြစ်လာတယ်။ လူပေါင်းများ လေ အလုပ်ပျက်လေ ဖြစ်လာတယ်။ ခက်တာက သူ့ရဲ့ အားနာစိတ်ပဲ။ သူ့ရဲ့ အားနာစိတ်တွေဟာ အိမ်ထောင်ရေးသုခကိုပါ ဖျက်ဆီးလာတယ်ဆိုတာ သူမသိပေမယ့် ကျွန်မ သတိထားမိပါတယ်။ အရာရာကို ကျွန်မ သည်းခံနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ကျွန်မကို သည်းခံနိုင်လွန်းလို့ "အဲဒီလောက် သည်းမခံနဲ့ " ဆိုပြီး ပြောကြပါရဲ့ ။ "နင့်ယောက်ျားဟာ ဒီတိုင်း လွှတ်ထားရင် အရက်နဲ့ ပဲသေလိမ့်မယ်၊ နင်တားဦး မာမာရဲ့ " လာပြောကြတာလည်း ရှိတယ်။ ကိုသောင်း လေးစားခြင်းခံရတဲ့ လူကြီးသူမတွေကလည်း ပိုင်းပြီး ပြောပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုသောင်းက ပြန်မပြော နားမထောင် လုပ်နေတာ။ သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ သိမှာ ပါ။ ကျွန်မ ပြောရင် လည်း ကျွန်မကို ရန်ရှာမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ တစ်ခါတရံတော့ "မာမာ နင် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ အဆင်မပြေရင် တစ်ယောက်လောက် အငှားခေါ်မလား " လို့ မေးတယ်။

တစ်ခါတရံမှာ နီးစပ်ရာ ရဟန်းသံဃာတွေ၊ လူကြီးမိဘတွေက ဆုံးမပြောပြလို့ သူ အရက် ပြတ်သွားတယ်။ သူ စိတ်ကူးပေါက်လာတဲ့ အခါ ပြန်သောက်တယ်။ သူ အရက်ကို သောက်လိုက် ပြတ်လိုက် ဖြစ်နေတယ် ။ သူ့မှာ တစ်ခုဆိုးတာက အရက်မူးလာရင် မိသားစုကို ရန်ရှာတတ်တာ ပါပဲ။ ကျွန်မ ဒုတိယကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။

အရေးကြီးသော ယုံကြည်အားကိုးအားထားရာများ

မြန်မာပြည်က ဘုန်းဘုန်းတစ်ပါး ရွှေတြိဂံကို ကြွလာတယ်။ ကိုသောင်းက အဲဒီဘုန်းဘုန်းကို ဆွမ်းစားကြွဖို့ ပင့်လာတယ်။ နောက်ပိုင်း ကိုသောင်းဦးဆောင်ပြီး တရားပွဲတွေ လုပ်လာနိုင်တယ်။ ဘုန်းဘုန်းနဲ့ ကိုသောင်း ဆရာဒကာတွေဖြစ်ပြီး ကိုသောင်းလည်း လိမ်လိမ်မာမာ ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မသိသလောက် ပြောရရင် ကိုသောင်းက ဘုန်းဘုန်းကို သိပ်ကို ကြည်ညိုနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အရင်ကတွေ့ဖူးတဲ့ ဘုန်းဘုန်းတွေတုန်းကဆိုရင် သူ ခင်ရုံခင်ခဲ့တာပါ။ ခု ဒီဘုန်းဘုန်းနဲ့ ကျမှ သူ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပေးတယ်။ ကျွန်မလေ ကိုသောင်းတစ်ယောက် အမှုအရာတွေပြောင်းပြီး ဘုန်းဘုန်းစကား နားထောင်နေတာတွေ့ရတော့ တကယ်ကို ကျေနပ်ဝမ်းသာနေမိတာပါ။ ဘုန်းဘုန်း ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုသောင်း ဘာပဲလှူချင် လှူချင် ရအောင် ဖန်တီး ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မလည်း ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရင်း ကြည်နူးမဆုံးပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ဘုန်းဘုန်းနဲ့ ကျွန်မတို့ မိသားစု ညီအစ်ကို မောင်နှမရင်းချာပမာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခွင့် ရခဲ့ကြပါတယ်။

ဘုန်းဘုန်းကလည်း ရွှေတြိဂံမှာ အမြဲမနေနိုင်တော့ မြန်မာပြည် ပြန်ကြွသွားတယ်။ ကျွန်မ တို့ လည်း ဝမ်းနည်းကြရပြန်တယ်။ ကိုသောင်းကတော့ ကျွန်မထက် ပိုပြီး ခံစားနေရတာ။ ဘုန်းဘုန်း က မပြန်ခင် " ကိုသောင်း ဦးဇင်းစကားနားထောင်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာနေရမယ်နော်။ နောက် တစ်ခေါက် ပြန်လာရင် ကိုသောင်း ဒီထက်တော်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တာ။ ဦးဇင်းရဲ့ ဒကာနဲ့ ဒကာမ ဒီရွှေတြိဂံမှာ စံပြမိသားစုဖြစ်စေချင်

င်တာ" လို့ ကိုသောင်းနဲ့ ကျွန်မကို မှာ သွားတယ်။ ဘုန်းဘုန်း ပြန်ကြွသွားတဲ့ ညက ကိုသောင်း ဘုန်းဘုန်းကိုသတိရပြီး ငိုနေတာ ကျွန်မ သိလိုက်တယ်။ ကျွန်မ လည်း ထပ်တူထပ်မျှပါပဲလေ။ ကိုသောင်း ဘုန်းဘုန်းကို ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိ တာလဲဆိုတာ ကိုလည်း ကျွန်မ သိလိုက်ရပါပြီ။ ကျွန်မတို့လို တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ စီးပွားရှာနေရသူ တွေဟာ မေတ္တာငတ်တဲ့ ဒဏ်ကို ခံကြရပါတယ်။ တွေ့သမျှလူကို ကိုယ့်မိသားစုလို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နေပေမယ့် ကိုယ်စီဘဝဒုက္ခတွေကြောင့် ဘယ်သူမှ ယုံကြည်လို့ မရခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒီလိုအချိန်မှ ကျွန်မတို့လိုအပ်နေတဲ့ ကွက်လပ်လို့ မရခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်မတို့လိုအပ်နေတဲ့ ကွက်လပ်ကိုဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ သူ၊ ယုံကြည်အားကိုးရတဲ့ သူ၊ လေးစားရတဲ့ သူကိုရလာတာဟာ အင်မတန်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဆုလာဘ်ကြီးပဲ မဟုတ်လား။

ကိုသောင်းက ဘုန်းဘုန်းကို တကယ့်အစကိုတစ်ယောက်ပမာ ချစ်ခင် လေးစားခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ မခွဲနိုင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိခဲ့ရပါတယ်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာက ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမမှ ရယ်လို့ ခွဲခြားပြီး ချည်နှောင်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ကိုယ် ချစ်ခင်ကျွမ်းဝင် သူအားလုံးကို ရစ်ပတ်တတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

သူ ဘုန်းဘုန်းကို လေးစားချစ်ခင်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ဘုန်းဘုန်း ဆုံးမတဲ့ အတိုင်းလိုက်နာပြီး တကယ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ကြိုးစားလာတာ။ သူ ဦးဆောင်ပြီး တရားပွဲတွေလည်း ဆက်တိုက် ဆိုသလို လုပ်ဖြစ်တယ် ။ အဲဒီ အချိန်တွေဟာ ကျွန်မတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသုခ အပြည့်ဝဆုံးအချိန် လားဆိုတာ ကျွန်မ အမြဲတွေးနေမိတယ်။

ကျွန်မတို့ လူမှုဘဝတွေဆိုတာ အမောတွေနဲ့ လုံးချာလည်နေတာပါ။

ကျွန်မတို့ ဘဝတွေမှာ ဒုက္ခတွေက ထုနဲ့ ထည်နဲ့ ကြီးမား များ ပြားသလောက် ကျွန်မတို့ ဘဝတွေကို စာနာနားလည်ပေးမယ့် မှီခိုရာ မိတ်ဆွေကောင်းတွေကတော့ အင်မတန်ကို ရှားပါးလွန်းလှပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရှေ့မှာ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ သူတို့ ရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေဟာလည်း အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို နားလည်ဖို့ ဆိုတာ အဲဒီအဆုံးအမ ဩဝါဒတွေဟာ ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဘဝကို ဘယ်လောက်ထိ နားလည်စာနာပြီး ပြောပြထားသလဲဆိုတာနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆထားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘဝနဲ့ တခြားမှာ ရှိနေတဲ့ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးတွေရဲ့ အကြောင်း သူတို့ ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေဟာ သိပ်ကိုဖတ်လို့ ကောင်းပါတယ်။ မှတ်သားစရာတွေချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ရဲ့ ဘဝအခြေခံနဲ့ ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဘဝအခြေနေတွေဟာ အင်မတန် ကွာခြားနေတဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့ သူတို့လိုမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုပဲ ဦးစွာ ကောက်ချက်ချနေမိတာ အမှန်ပါ။ ခု ကျွန်မတို့ ဘဝထဲကို ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဘဝတွေကို နားလည်စာနာပြီး ဖေးမပေးနိုင်တဲ့ လိုအပ်တဲ့ လမ်းညွှန်ချက်ပေးနိုင်တဲ့ ဘုန်းဘုန်းတစ်ပါးကို ခင်မင် ကြည်ညိုခွင့်ရခဲ့တာဟာ ကျွန်မတို့ အတွက်တော့ ဧရာမဆုလာဘ်ကြီး ပါပဲ။

ဒီတစ်ခေါက် ဘုန်းဘုန်းပြကြွသွားတာ အချိန်ကြာလိုက်တာ။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာ တွေကြုံရင် ကိုသောင်း အရက်ပြန်သောက်လာတယ်။ ကျွန်မနဲ့ လည်း မကြာခဏ ဆိုသလို စကား များ ရန်ဖြစ်ရတယ်။ ကျွန်မမှာ လည်း ကိုယ်ဝန်က နေ့စေ့လစေ့ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အရာရာ

သည်းခံ စိတ်တွေ ကျဆင်းလာတာလည်း အလုပ်ကမနိုင်၊ ကိုသောင်းက မူးနေတဲ့ အချိန်က များ နေတော့ မပြောချင်လည်း ပြောမိတယ်။ ပြောမိ တော့ စကားများ ရတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဘုန်းဘုန်းကိုတိုင် မယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ပဲ အနိုင်ယူခဲ့မိတယ်။ အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် သူ တွေဝေသွား တာ ခဏခဏ ပါပဲ။ သူ့အရက်သောက်တာ ဘုန်းဘုန်းစကားကို နားမ ထောင်နိုင်လို့ ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်တာ လည်း ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ သာယာလိုက် မသာယာလိုက်၊ ဖြောင့်လို က် ကောက်လိုက်နဲ့ ခရီးဆက်နေဆဲပေါ့။

သမီးမွေးဖွားပြီးတာ အခါလည်သာသာ ရှိလာတော့ ကိုသောင်းက လည်း သူ အရင်ကလုပ်နေ တဲ့ အလုပ်က ထွက်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် နေရာအပြောင်းအရွှေ့တွေလည်း လုပ်ခဲ့ရတယ်။ စီးပွား ရေးကလည်း အရင်လို အဆင်မပြေ။ ကိုသောင်းကတော့ ပရဟိတကိစ္စတွေ ပိုပြီး များ လာတာ တွေ့ရ တယ်။ အချိန်ပြည့်နီးပါး သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သောက်စားလာတယ်။ ကျွန်မနဲ့ မကြာခဏ စကားများ ရန်ဖြစ်ပြီး ကွာဖို့ ကွဲဖို့ ထိတောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူကြီးမိဘတွေ ဝင် ထိန်းတော့လည်း နောက်ဆုံး လက်လျှော့ပြန်ကြရတာများ တယ်။ ကျွန် မကတော့ ကိုသောင်းရဲ့ ဘုန်းဘုန်း မြန်မြန်ပြန်ကြွလာပါစေပဲ ဆုတော င်းနေမိတော့တာပါ။ ဘုန်းဘုန်းကလည်း အိန္ဒိယကိုကြွ ပြီး ကျောင်းတ က်နေတာလို့ ကြားရတော့ ကျွန်မ မိသားစုအတွက် အားကိုးအားထားမဲ့ သလိုမျိုး ခံစားမိတာ အမှန်ပါ။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့ မိသားစုကို မပြိုကွဲ အောင် ထိန်းမတ်ပေးနိုင်တာ ဘုန်းဘုန်းတစ်ပါးပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ တို့ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံထားတဲ့ အရာပါ။ ဘုန်းဘုန်းကို ကျွန်မတို့ မိသားစု အပူတွေထဲ ဆွဲသွင်းတာမဟုတ်ပေမယ့် ဘုန်းဘုန်းထံက ရလာမယ့် အေးချမ်း တည်ငြိမ်မှုကို ပေးနိုင်တဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေကို တပ်မက်မိတာ

အမှန်ပါပဲ။ ရေငတ်နေတဲ့ လူ ရေတွင်းထဲ ကျသလို ဒီတစ်ခါ ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ကြရတာ အမှန်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ "ဒီနှစ် သင်္ကြန်မီအောင် ဘုန်းဘုန်းပြန်ကြွလာမယ်" တဲ့ ။

ဒီတစ်ခေါက် ဘုန်းဘုန်း ပြန်ကြွလာတော့ အိန္ဒိယလက်ဆောင် ဘုရားပုံတော်များ စွန့်ပေးရင်း "ကိုသောင်း အရက်သောက်သေးလား၊ ကိုသောင်းပုံစံကြည့်ရတာ အရက်ဖော ဖောနေသလားလို့ " ဆိုပြီးမေးတော့ ကိုသောင်းက "စိတ်ညစ်တဲ့ အခါ နည်းနည်းပါးပါးပါဘုရား" လို့ဖြေပြီး မျက်နှာ ညှိုး ငယ်နေပါတယ်။

"ကိုသောင်းရဲ့ စိတ်ညစ်ပြေ နည်းနည်းပါးပါးကလည်း အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြိုခွဲရဲတဲ့ ထိတောင် စွမ်းနိုင်သလား၊ ဒါဆို ဒီအရေတော်တော်စွမ်းတာပဲ၊ အဲဒါ မကောင်းစွမ်းနော် ကိုသောင်း၊ ကိုသောင်း တို့ အိမ်ထောင်ရေးကို တုတ်နဲ့ ထိုးနေပြီ သတိထား၊ ဒီအရည်နဲ့ ကိုသောင်းရဲ့ စိတ်ညစ်မှုကို ဖြေဖျောက်နေတာဆိုရင် ကိုသောင်း လမ်းလွဲနေပြီလို့ မှတ်၊ ဦးဇင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ကိုသောင်း က မေ့ပစ်တာကိုး၊ အင်းပေါ့လေ ကိုသောင်းက ဦးဇင်းထက် အရက်ကို ပိုချစ်တာကို၊ မိသားစုနဲ့ အရက်နဲ့ လဲလှယ်ရဲတာကို" လို့ ဘုန်းဘုန်းကပြောတော့ ကိုသောင်း ဝမ်းနည်းပြီး ငိုပါတော့တယ်။ ကျွန်မလည်း ဝမ်းနည်းပြီး လိုက်ငိုမိတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ စိတ်တွေကြည်လောက်အောင် ဆုံးမအားပေး ပြီး နှစ်သိမ့်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ စိတ်တွေ ကြည်လောက်တော့မှ ကိုသောင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ ဘဝတွေ အတွက် အားလုံးသော ဇနီးမောင်နှံတွေအတွက် အမှတ်ရစရာ

မင်္ဂလာတရားလေးကို ဘုန်းဘုန်းက ဟောပြောတော့တယ်။ ဒီတရား
လေးဟာ ကျွန်မနဲ့ ကိုသောင်းတို့ သားသမီး နှစ်ယောက်ရမှ နာကြား ခွင့်
ရတဲ့ တကယ်ကို ကောင်းမွန်တဲ့ ၊ တကယ်လည်း ကျွန်မနဲ့ ကိုသောင်းတို့
ရဲ့ ဘဝကို ပြုပြင်ပေးနိုင်ခဲ့ တဲ့ အထူးခြားဆုံးမင်္ဂလာတရားပါပဲ။

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ အိမ်လား ထောင်ကျတဲ့ အိမ်လား

"ခု ဒကာကိုသောင်းနဲ့ ဒကာမမာမာမြင့်တို့ အိမ်ထောင်ပြုလာတာ သားသမီးနှစ်ဦးတောင်မှ ထွန်းကားနေပြီနော်။ ဒါနဲ့ တစ်ခုမေးကြည့်ဦး မယ်၊ ဒကာနဲ့ ဒကာမ ဘယ်လိုများ ညားခဲ့ကြတာလဲ။ ကိုသောင်းက မာမာရေ နင် ငါ့ကိုယူရင် ငါ နင့်ကို အကုန်ပြည့်စုံအောင် ထားပေးမယ်လို့ ကတိပေး လို့ ယူခဲ့တာလား၊ မမာမာမြင့်ကလည်း ကိုသောင်းရေ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ညားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင်ကို မပင်ပန်းအောင် ဈေးရောင်းကျွေး ပါ့မယ် ရှင်စိတ်မညစ်စေရအောင် အရက် ပုံမှန်တိုက်ပါ့မယ်ပြောလို့ ကို သောင်းက လက်ထပ်ခဲ့တာလား"

"မဟုတ်ရပါဘူး ဘုရား"

"ဒါဆို ဘယ်လိုကြောင့်များ ညားခဲ့ကြတာလဲနော်"

"ချစ်လို့ ပါဘုရား"

"အမယ် တယ်လည်း ပြောတတ်ပါလား ကိုသောင်းရဲ့ ။ ဟုတ်တယ်။ ချစ်လို့ ယူခဲ့ကြတာ။ ချစ်လို့ ယူခဲ့တယ်လည်း ပြောသေး ခု ကွာမယ်လည်း ပြောသေးတော့ ကိုသောင်းစကားက ဘယ်လို ကြီးပါလိမ့်၊ အဲဒီတုန်းက ကိုသောင်းက မူးမူးနဲ့ ပြောခဲ့တာထင်တယ်၊ မမာမာမြင့်လည်း ရူးပြီး ယုံခဲ့လို့ ယူခဲ့တာဖြစ်မယ်နော်၊ မှတ်ထား နောက်ဆို အမူးစကားမယုံနဲ့ ၊ သူနဲ့ ကိုယ် ချစ်ရေးစကားဆိုနေရင်၊ ကိုယ့်ချစ်သူက အမူးလား အရူးလား သေချာကွဲပြားအောင်လုပ်၊ ကတိစကားတွေ အတန်တ

နံပေးနေ ရင်လည်း သူ့မျက်လုံးကို သေချာကြည့်ပြီးနားထောင်၊ အဲဒါဆို သူလိမ်လည်း ကြာကြာမလိမ်နိုင်ဘူး။"

"တင်ပါ့၊ ဘုန်းဘုန်း။"

"ဒကာနဲ့ ဒကာမတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်လို့ ယူခဲ့ကြတာ လေ။ ချစ်လို့ အိမ်ထောင် ပြုခဲ့ကြတာ။ ဒါနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတာကိုရော သိကြရဲ့ လား။"

"မသိပါဘူးဘုရား။"

"ရော် ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ခက်တဲ့ လူတွေပဲ။ တချို့ကတော့ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့များများ ရ အောင် မင်္ဂလာဆောင်တယ်။ သတို့ သားဘက်နဲ့ သတို့ သမီးဘက် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်လုပ်ပြီး မင်္ဂလာ ဆောင်တယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးမိဘတွေ တော်တော်အရေးကြီးတယ်။ သတို့ သားနဲ့ သတို့ သမီးတို့ ရဲ့ အချစ်ရေးထက် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်တွေပြုလုပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်နေတာတွေ သိပ်များ တယ်။ အဲဒါတွေ က ကြာတော့ ရန်ဘက်တွေလိုဖြစ် လာပြီး ညားခါစ ဇနီးမောင်နှံအပေါ်မှာ အပူသွားဟပ်တယ်။ ကြာ တော့ အဲဒီအပူဒဏ်နဲ့ ပဲ ကွဲပြဲကြရတယ်။ တကယ်က အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာဆောင်နိုင်ဖို့ ပြုရတာပါ။ ဆရာတော်ဦးဆန္ဒာဓိကရဲ့ တရားတစ်ပုဒ်မှာ မှတ်သားဖူးတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တယ်ဆို တာ သတို့ သားနဲ့ ဆိုင်တဲ့ မင်္ဂလာ သတို့ သမီးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ မင်္ဂလာ အဲဒီ မင်္ဂလာနှစ်ခုကို ပေါင်းပြီး ဆောင်ရွက်ကြမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ မတူကွဲပြားတဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို တစ်ဘဝတည်း ပေါင်းစည်းလိုက်တာကို မင်္ဂလာဆောင်တယ်လို့ ခေါ်တယ်" တဲ့ ။

"ဒကာနဲ့ ဒကာမတို့ ကော ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြတာလဲ။ နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး မင်္ဂလာဆောင်နိုင်ဖို့

အတွက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှု၊ ခွင့်လွှတ်မှု၊ သည်းခံမှု၊ ကြင်နာမှု၊ စာနာမှု၊ မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားမှုတွေ လိုအပ်တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်ခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ စာနာခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခြင်းတွေ သာမရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် အဲဒီအိမ်ဟာ သံသယတွေ တိုးပွားနေလို့ မင်္ဂလာမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ကျဉ်းကြပ် တဲ့ ထောင်နဲ့ တူသွားတတ်တယ်။

နောက်တစ်ခုက အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့် လုံခြုံသွားသလဲဆိုရင် လူပျိုလူလွတ်ဘဝတုန်းကလို လွှတ်ထားတဲ့ စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ပေးရတယ်။ လွှတ်ထားတဲ့ စိတ်ဆိုတာ မဖြစ်သင့်တာတွေလည်း ဖြစ်သွားတတ်တော့ အကောင်းလို့ ပြောလို့ မရဘူး။ တချို့အမှုတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ပြောတတ်ကြတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားလို့ ပါဆိုတာလေ။ ခု အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မလုပ်သင့်တာကို မလုပ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မကောင်းတဲ့ စိတ် တွေက အစ ထိန်းချုပ်ပေးတဲ့ အတွက် အိမ်ထောင်ပြုတာဟာ မကောင်းတဲ့ ဆိုးကျိုးတွေက လုံခြုံသင့် သလောက် လုံခြုံတယ်။ ဘာကြောင့် နွေးထွေးရသလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဉာဏ်ကိုကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ့်အပေါ် ဖေးမပေးမယ့်သူ၊ ကူညီစောင့်ရှောက်မယ့်သူ၊ ကာကွယ်ပေးမယ့်သူ၊ လက်တွဲပြီး အတူ လျှောက်ပေးမယ့်သူ အားပေးဖော် လင်ယောက်ျားရှိနေလို့ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်လိပ်ပြာကို နွေးထွေးစေ တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်ရဲ့ ဘယ်လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးအိပ်နေတဲ့ ဇနီးမယားဟာလည်း ကိုယ့် စိတ်၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်လိပ်ပြာကို အမြဲသန့်စင်လန်းဆန်းပေးနိုင်လို့ နွေးထွေးစေတယ်တဲ့ ။"

